

Sygn. akt VU 914/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku B. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dalszą rentę

na skutek odwołania B. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 maja 2013 r. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni B. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 31 października 2014 roku.

Sygn. akt VU 914/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił B. F. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji wniosła odwołanie w dniu 13 czerwca 2013 roku B. F..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

B. F. urodziła się w dniu (...)roku. Ma wykształcenie zasadnicze zawodowe. Z zawodu jest tkaczem. W okresie aktywności pracowała w zawodzie wyuczonym

(okoliczności niesporne)

W okresie od 8 marca 1996 roku do 30 listopada 1997 wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu zaliczenia jej do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia, następnie w okresie od 1 grudnia 1997 roku do 30 listopada 2003 roku pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od 1 grudnia 2003 roku do 30 kwietnia 2013 rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Rentę pobierała z powodu schorzeń psychiatrycznych.

(dowód: decyzje ZUS z dnia 5 kwietnia 1996 roku k. 14, 30 grudnia 1997 roku k. 23, 19 grudnia 2000 roku k. 31, 28 listopada 2002 roku k. 37, 1 grudnia 2003 roku k. 44, 2 grudnia 2004 roku k. 47, 20 kwietnia 2006 roku k. 50, 26

marca 2007 roku k. 53, 27 marca 2008 roku k. 57, 16 kwietnia 2009 roku k. 60, 6 kwietnia 2010 roku k. 63, 4 kwietnia 2012 roku k. 72 oraz 20 kwietnia 2012 roku k. 81, dokumentacja orzecznicza w aktach ZUS)

W dniu 21 marca 2013 roku B. F. złożyła wniosek o ustalenie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 1 w aktach organu rentowego)

Orzeczeniem z dnia 16 kwietnia 2013 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo okresowo niezdolna do pracy do dnia 30 kwietnia 2014 roku.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 16 kwietnia 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 6, 1 w aktach organu rentowego)

Od powyższego orzeczenia podniósł zarzut wadliwości Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 8 maja 2013 roku uznała, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: zaburzenia lękowe z napadami lęku panicznego i osobowość bierno-zależną.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 8 maja 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 1, 1 w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- zaburzenia lękowe typu agorafobii z napadami paniki o znacznym nasileniu objawów;
- objawy dystymii.

Obecny stopień zaawansowania powyższych schorzeń czyni wnioskodawczynię częściowo niezdolną do pracy zarobkowej w okresie od 1 maja 2013 roku do 31 października 2014 roku.

(dowód: opinia łączna lekarzy psychologa J. Ś. i psychiatry A. R. k. 11-12 z opinią pisemną uzupełniającą k. 28 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Utrata zdolności do pracy skutkująca częściową niezdolnością do pracy zachodzi zatem, gdy wnioskujący nie ma możliwości podjęcia pracy zgodnie z wykształceniem, także przy uwzględnieniu umiejętności nabytych w okresie kariery zawodowej, a także gdy nie występują pozytywne rokowania co do zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Spór między stronami sprowadzał się w istocie do tego, czy B. F. spełnia przesłankę określoną w art. 57 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Dla ustalenia, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii łącznej biegłych lekarzy psychologa J. Ś. i psychiatry A. R., biegłych z dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się schorzenia, na które cierpi skarżąca.

Opinię opracowaną przez wskazanych wyżej biegłych (po jej uzupełnieniu w toku postępowaniu pod kątem zarzutów zgłoszonych przez organ rentowy) Sąd ocenia jako jasną, pełną, logiczną i należycie uzasadnioną. Biegłe sporządzili opinię po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określiły w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

Z opinii biegłych wynika jednoznacznie, że schorzenia wnioskodawczyni czynią ją nadal częściowo okresowo niezdolną do pracy zarobkowej w okresie od 1 maja 2013 roku do 31 października 2014 roku.

W ocenie Sądu opinia wskazanych wyżej biegłych nie została w sposób skuteczny zakwestionowana przez ZUS w toku postępowania.

W opinii biegłe J. Ś. i A. R. stwierdziły, iż agorafobia występuje u wnioskodawczyni od 1996 roku i od tego czasu wymaga stałego leczenia psychiatrycznego. Schorzenie to objawia się napadami lęku z lękowym oczekiwaniem (lek antypacyjny) i uniemożliwia wnioskodawczyni prawidłowe funkcjonowanie społeczne, zawodowe i rodzinne. Lęk występuje w miejscach publicznych, tłocznych, otwartych przestrzeniach. Wnioskodawczyni czuje się bezpiecznie jedynie we własnym domu i to w obecności osób bliskich. Ponadto biegłe wskazały, że od lat prowadzone jest odpowiednie leczenie farmakologiczne i podejmowane są próby leczenia psychologicznego (terapię indywidualną i grupową), które nie przynoszą pożądanego efektu. Wnioskodawczyni nie była dotychczas hospitalizowana psychiatrycznie, ale nie jest to rzeczą niezwykłą w tego typu schorzeniach, albowiem chorzy na agorafobię z powodu nasilonych lęków przed miejscami publicznymi nie podejmują leczenia szpitalnego. Dodatkowo u wnioskodawczyni występują objawy przewlekłego obniżonego nastroju, zaburzenia snu i myślenie rezygnacyjne. W świetle powyższego zasadne było przyjęcie, że wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy.

W opinii uzupełniającej biegłe J. Ś. i A. R. odniosła się wyczerpująco do zarzutów podniesionych przez ZUS w piśmie procesowym z dnia 20 września 2013 roku i podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w przedmiocie stopnia niezdolności do pracy wnioskodawczyni. Biegłe przyznały, że stan zdrowia wnioskodawczyni jest praktycznie niezmienny od czasu ostatnich świadczeń rentowych. Wbrew twierdzeniom ZUS, nie jest to jednakże stabilizacja na poziomie dobrego funkcjonowania, a tym bardziej funkcjonowania na poziomie zdolności do pracy. Powyższe wynika w sposób jednoznaczny z zapisów z wizyt z leczenia ambulatoryjnego, co czyni niezasadnym zarzut organu rentowego, że nie została przeprowadzona obiektywizacja wniosków postawionych przez biegłe. Ponadto biegłe wyjaśniły, że w leczeniu ambulatoryjnym stosowany jest lek o nazwie Anafranil w dość wysokiej dawce, co jest leczeniem odpowiednim, jednak możliwe jest zwiększenie stosowanej dawki oraz zintensyfikowanie leczenia odpowiednią psychoterapią.

Do zakwestionowania opinii biegłych nie mogą prowadzić także dalsze zarzuty podniesione przez ZUS w piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2013 roku, które stanowią w istocie gołosłowną polemikę z prawidłowymi wnioskami biegłych.

ZUS nie wykazał również w żaden sposób, że nastąpiła poprawa w stanie zdrowia wnioskodawczynie, który to stan był w okresie od 8 marca 1996 roku do 30 kwietnia 2013 roku, podstawą do przyznawania jej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dodać należy, iż również lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 16 kwietnia 2013 roku stwierdził, iż wnioskodawczynie jest nadal częściowo okresowo niezdolna do pracy.

Wobec stanowczych wniosków płynących z opinii biegłych psychiatry i psychologa nie było zatem potrzeby dalszego mnożenia opinii uzupełniających, ani powoływania kolejnych biegłych na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione. Przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. opinie te należało bowiem ocenić jako fachowe, rzetelne oraz pełne. Mając na uwadze, że w jednoznacznej ocenie biegłych psychologa i psychiatry wnioskodawczynie jest nadal niezdolna do pracy, Sąd nie uwzględnił wniosku ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii. Potrzeba powołania innego biegłego, bądź też uzupełnienia opinii winna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.